

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/27/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2618203079
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2618203079.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Ľubica Bundzelová, v spore žalobkyne: Mgr. H. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. X, E. XX, štátny občan SR, právne zastúpená: BADUCCI Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava, Mostová 2, IČO: 35 872 900, proti žalovanému: Ing. A. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., S. XX/XX, štátny občan SR, o zaplatenie 10.000,- € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Senica č.k. 7C/1/2019-67 zo dňa 19. novembra 2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu I. inštancie sa potvrdzuje.
- II. Žalobkyni sa priznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania v 100%.

odôvodnenie:

1. Súd I. inštancie rozhodol odvolaním napadnutým rozsudkom tak, že
I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 10.000,- € s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 10.000,- € od 22.11.2018 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
II. Súd priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % s tým, že o trovách konania súd prvého stupňa rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.
2. Žalobkyňa sa domáhala zaplatenia sumy 10.000,- € s príslušenstvom pretože, že na základe ústnej dohody o pôžičke uzatvorenej so žalovaným sa dohodla na krátkodobom poskytnutí finančných prostriedkov žalovanému vo výške 10.000,- € bezúročne na jeho osobné účely. Sumu poukázala dňa 26.06.2018 bezhotovostným prevodom zo svojho účtu na účet žalovaného. Žalovaný bol vyzvaný písomne žalobkyňou na zaplatenie no neuhradil a je v omeškani s plnením splatnej peňažnej pohľadávky počnúc dňom 22.11.2018. Žiadala tiež náhradu trov konania. Súd vydal dňa 29.04.2019 platobný rozkaz č.k. 7C/1/2019 - 28, proti ktorému včas podal odpor žalovaný s odôvodnením, že k tvrdenému uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke medzi stranami neprišlo a rovnako ani z potvrdenia o transakcii nevyplýva, že sa jednalo o poskytnutie pôžičky žalovanému. Podľa žalovaného išlo o platbu bežnú v partnerskom vzťahu, v ktorom strany v tom čase boli.
3. Pri dokazovaní a rozhodovaní o veci sa súd sústredil najmä na spornú časť kauzy, t.j. či, a ak áno, aký dvojstranný právny vzťah medzi stranami v skutočnosti vznikol. Nebolo potrebné zaoberať sa tým, čo nebolo sporné, a to skutočnosťou, že žalobkyňa poskytla žalovanému sumu 10.000 € bezhotovostným prevodom z jej účtu na účet žalovaného dňa 26.06.2018, ktorú sumu jej žalovaný nevrátil. Žalovaný nepreukázal, že tieto peniaze mu mala žalobkyňa dať len tak, v rámci partnerského vzťahu na aktuálne poriešenie jeho finančných povinností z podnikania a dlhu voči bývalej manželke. Súdu tiež uniká logické zdôvodnenie, prečo by mala žalobkyňa zo svojich prostriedkov prispievať na splnenie finančných záväzkov žalovaného v podnikaní a na jeho dlh voči bývalej manželke. Nejedná sa totiž o zanedbateľnú

sumu, a preto súd neuveril obrane žalovaného, že išlo o bežnú prax medzi životnými partnermi, ktorí navyiac nežili v spoločnej domácnosti a sa len stretávali, i keď zrejme spolu trávili v začiatkoch dostatok voľného času. Súd výsluchom strán sporu a ich vystupovaním na pojednávaní dospel k presvedčeniu, že žalovaný v čase požiadania žalobkyne o peniaze si zrejme uvedomoval, že vzťah partnerov sa postupne končí, i keď chcel pôvodne a veriť v jeho perspektívnosť, a takýmto spôsobom sa snažil aspoň sčasti kompenzovať svoj dovtedajší finančný vklad do tohto vzťahu. Tento záver mal súd preukázaný tiež výpoveďou žalovaného keď uvádzal, že o ich vzťah bojoval a keď pochopil, že nemá perspektívu, snažil sa to nejako doriešiť aj po finančnej stránke, navrhol žalobkyni, aby si spočítali koľko kto do vzťahu vložil a predpokladal, že to vyriešia. Evidentne však žalobkyňa na takýto navrhnutý spôsob vyrovnania nepristúpila.

4. Žalobkyňa nepopierala ani sa žiadnym spôsobom nevyjadrovala k tvrdeniam žalovaného, že jeho vklad do tohto vzťahu mohol dosiahnuť sumu cca 50.000 € i viac a nepopierala, že doteraz medzi bývalými partnermi nie je doriešené finančné vysporiadanie garáže, ktorá je vo vlastníctve žalobkyne, že žalovaný zabezpečoval rekonštrukciu tejto garáže, čo preukázal listinnými dôkazmi, a to výpisom z LV a rozpočtom na rekonštrukciu predmetnej garáže (č.l. 37 a 55 spisu). Sám žalovaný uviedol, že svoje finančné vklady do vzťahu od žalobkyne nežiadal. Nie je však prípustné túto obranu žalovaného pri rozhodovaní v súdnej kauze zohľadniť, pretože nemá žiadny právny základ. Mohla by byť posudzovaná v inom konaní iniciovanom žalovaným.

5. K platnému uzavretiu zmluvy o pôžičke, predmetom ktorej je hnutelná vec, sa osobitná písomná forma nevyžaduje. Pojmovými znakmi zmluvy o pôžičke sú : a) prenechanie vecí na voľné nakladanie, b) druhovo určené veci, c) dočasnosť právneho vzťahu, d) povinnosť vrátiť veci rovnakého druhu a e) obvykle aj doba splatnosti vrátenia pôžičky, čo však nie je podmienka, keď dlžník je povinný pôžičku vrátiť, keď ho o vrátenie veriteľ požiadá. Vykonaným dokazovaním mal súd za objektívne preukázané, že žalobkyňa bez pochyb poskytla žalovanému sumu 10.000 €, žalovaný jej ju nevrátil, a to ani potom, čo ho k vráteniu písomne vyzvala prostredníctvom právneho zástupcu listom zo dňa 13.11.2018 (č.l. 6 spisu). Vzhľadom na uvedené potom súdu vyplynulo, že medzi stranami vznikol dvojstranný právny vzťah najviac sa približujúci k zmluve o pôžičke v zmysle definovanej skutkovej podstaty pôžičky zákonom.

6. Z vykonaného dokazovania nemal súd preukázané bezdôvodné obohatenie žalovaného, pretože žalobkyňa nepreukázala, že by žalovanému vznikol majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, alebo plnením z neplatného právneho úkonu, alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, alebo mu vznikol majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov, teda ani jeden z dôvodov taxatívne určených zákonom preukázaný nebol. Žalobkyňa súdu nepredložila žiaden relevantný dôkaz svedčiaci vzniku takého dvojstranného právneho úkonu.

7. Podľa ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka vzniklo žalobkyni právo požadovať od žalovaného ako dlžníka, popri plnení, aj úrok z omeškania z dlžnej sumy, keďže ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu. Súd preto dospel k záveru, že žalobkyňa žiada oprávnené úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne z dlžnej sumy, a preto zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania, ktorý je v súlade s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. Žalobkyňa doručila žalovanému výzvu na vrátenie celej dlžnej sumy a určila čas splnenia záväzku žalovaným v lehote 5 dní odo dňa doručenia výzvy. Výzva na zaplatenie bola žalovanému doručená dňa 16.11.2018, preto splatnosť nastala po uplynutí 5 dní, t.j. dňa 21.11.2018 a nasledujúcim dňom sa dostal žalovaný do omeškania.

8. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobkyni priznal ich plnú náhradu, nakoľko bola v konaní úspešná v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania súd rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, a to po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia.

9. Odvolanie podal žalovaný, pretože súd na základe vykonaného dokazovania výsluchom účastníkov konania na nariadenom pojednávaní, dospel k nesprávnemu právnomu posúdeniu, keď mal „súd za objektívne preukázané, že žalobkyňa bez pochyb poskytla žalovanému sumu 10.000 €, žalovaný jej ju nevrátil, a to ani potom, čo ho k vráteniu písomne vyzvala prostredníctvom právneho zástupcu vzhľadom na uvedené potom súdu vyplynulo, že medzi stranami vznikol dvojstranný právny vzťah najviac sa približujúci k zmluve o pôžičke "

K zdôvodneniu súdu , že : „ Žalovaný nepreukázal, že tieto peniaze mu mala žalobkyňa dať len tak, v rámci partnerského vzťahu" v odvolaní uviedol, že nakoľko neexistuje písomný dokument medzi účastníkmi konania, je len jednostranným ústnym tvrdením žalobkyne, že prevod finančných prostriedkov je ústnou zmluvou o pôžičke, z ktorej jej vyplynul nárok voči žalovanému. Napriek tomu, že dôkazné bremeno pripadá žalovanému, nemôže byť jemu na škodu akékoľvek ústne prehlásenie žalobkyne o forme zmluvného vzťahu.

K zdôvodneniu súdu "Súdu tiež uniká logické zdôvodnenie, prečo by mala žalobkyňa zo svojich prostriedkov prispievať na splnenie finančných záväzkov žalovaného v podnikaní a na jeho dlh voči bývalej manželke"

- táto úvaha súdu vytvára priestor na polemiku o fungovaní partnerského vzťahu, ktorý je v každom prípade unikátny a nepodlieha presným pravidlám fungovania danými spoločnosťou. Aj v prípade pôžičky je túto možno dojednať bezúčelovo resp. na konkrétny účel. Preto pre posúdenie otázky či sa jedná o zmluvný vzťah - zmluvu o pôžičke nemôže byť rozhodujúcim táto úvaha súdu, z ktorej vyplýva, že musí ísť o pôžičku lebo súd nepozná dôvod, pre ktorý by žalobkyňa žalovanému takú sumu poskytla. Súd vo svojom odôvodnení automaticky považuje poskytnuté finančné prostriedky za majetok žalobkyne. Ako bolo už viackrát uvedené, žalovaný finančne podporoval žalobkyňu, pričom išlo o významné finančné položky. Preto je potrebné uvažovať aj o skutočnosti, že bankový prevod zo strany žalobkyne bol vrátením peňazí, ktoré jej sám žalovaný poskytol a boli jeho.

Vo vyjadrení právneho zástupcu žalobkyne k podanému odporu navrhol právny zástupca súdu, aby súd zaviazal žalovaného na vrátenie sumy 10.000,- € z titulu pôžičky a pre prípad, ak sa vykonaným dokazovaním táto nepreukáže, tak 1. titulu bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ by sa však malo jednáť o bezdôvodné obohatenie, je poškodená osoba vyzvať na vydanie poskytnutého plnenia bez právneho dôvodu. Takúto výzva však žalobkyňa ani jej právny zástupca nepredložili. Vykonaným dokazovaním bolo zjavné, že sa nejednalo o bezdôvodné obohatenie..

Navrhuje aby súd rozhodol nasledovne:

I. Súd zrušuje rozhodnutie prvostupňového súdu a žalobu v celom rozsahu zamietá ako nedôvodnú.

II.. Súd žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania.

alebo:

I. Súd zrušuje rozhodnutie prvostupňového súdu a vec vracia na ďalšie konanie.

II. Súd žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania.

10. Vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu

Z dokazovania na pojednávaní zo dňa 19.11.2019 vyplynuli nasledovné skutočnosti:

- žalovaný potvrdil tvrdenia uvádzané žalobkyňou v celom rozsahu, t.j. že požiadal žalobkyňu o požičanie peňazí, ktoré súrne potreboval pre účely úhrady odvodov a vyplatenie svojho záväzku voči bývalej manželke, s tým, že žalobkyňi sľúbil, že jej požičané peniaze vráti hneď, ako mu budú vyplatené jeho pohľadávky voči odberateľom;
- žalobkyňa preukázateľne zrealizovala prevod sumy 10.000 EUR v prospech bankového účtu žalovaného - t.j. došlo k odovzdaniu a prevzatíu peňazí žalovaným;
- žalobkyňa za vyššie uvedených okolností dôvodne očakávala vrátenie peňazí, opakovane urgovala žalovaného k vráteniu;
- partnerstvo medzi žalobkyňou a žalovaným bolo dlhodobé hektické;
- žalovaný sa s ukončením vzťahu svojvoľne rozhodol peniaze nevrátiť, nakoľko ich údajne nepovažoval za predmet pôžičky, ale za bežnú nenávratnú finančnú výpomoc, čo sa však dokazovaním vyvrátilo.

Žalovaný neuviedol, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci súdom a ani neidentifikoval pochybenie súdu pri aplikácii príslušnej právnej normy na daný skutkový stav. Žalovaný odvolaním nenamieta správnosť zisteného skutkového stavu, ale výhradne nesprávnosť aplikácie právnej normy na daný skutkový stav, pričom neuviedol v čom má byť úvaha súdu prvej inštancie nesprávna, príp. z akých ustanovení právneho predpisu bolo v predmetnej veci nutné vychádzať.

Žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, s ktorými by sa Okresný súd Senica nevyporiadal a ktoré by boli spôsobilé vyhodnotiť skutkový stav iným spôsobom, s iným právnym záverom. Z vykonaného dokazovania vyplynul potvrdený skutkový stav, vo vzťahu ku ktorému došlo k použitiu správnej právnej normy.

V prípade tvrdení o pôvode finančných prostriedkov uvádza žalobkyňa, že z vykonaných dôkazov vyplynulo, že peniaze boli poskytnuté jej bankového účtu v prospech bankového účtu žalovaného, pričom nebol predložený žiadny iný dôkaz, ktorý by preukazoval predchádzajúce poskytnutie sumy 10.000 EUR žalobkyňi. Žalovaný pritom sám uviedol, že po dobu trvania partnerstva so žalobkyňou dochádzalo medzi nimi k vzájomnej finančnej výpomoci, ktorá bola dobrovoľná. V prípade poskytnutia

peňazí sa však so žalobkyňou dohodli, že finančné prostriedky jej budú vrátené hneď ako bude mať žalovaný vyplatené svoje pohľadávky. Záväzok vrátenia poskytnutého predmetu plnenia je typický práve pri forme právneho úkonu, ktorým je zmluva o pôžičke.

Skutočnosť, že žalovaný sa následne svojvoľne rozhodol peniaze žalobkyni nevrátiť, ako dôsledok toho, že ich partnerstvo bolo ukončené, nie je právne udržateľné vo vzťahu k záväzku vyplývajúcejmu z už uzavretej zmluvy o pôžičke. Je možné predpokladať, že žalobkyňa očakávala vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov aj z dôvodu, že partnerstvo so žalovaným bolo dlhodobo nestále a hektické, a preto by bolo nelogické, aby v danom čase, pri obojstranných pochybnostiach o partnerskom spolužití, poskytovala žalovanému dobrovoľne finančnú výpomoc v tak vysokej výške, bez toho, aby očakávala ich návratnosť. Tvrdenia žalovaného v tejto súvislosti považuje za nedôveryhodné. Medzi žalobkyňou a žalovaným nevznikla spoločná domácnosť, čo potvrdil aj žalovaný vo svojej výpovedi, keď vzájomný styk oboch strán sporu bol len príležitostne cez víkend, a to vždy len v bydlisku Žalobkyne.

Keďže šlo o alternatívny návrh pre prípad, ak by súd vyhodnotil, že medzi stranami nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy o pôžičke a finančné plnenie bolo plnením bez právneho dôvodu, tvrdenia žalovaného v odvolaní považuje za irelevantné vo vzťahu k vydanému rozsudku.

S ohľadom na relevantné súvislosti súd správne a úplne zistil skutočný stav veci, pri svojich zisteniach vec správne právne posúdil a súčasne aj podložil správnou právnou normou. Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný prevzal finančné prostriedky so záväzkom ich vrátenia.

Žalovaný v odvolaní neuviedol, ktoré konkrétne súvislosti preukazujú pochybenie Okresného súdu Senica pri aplikácii právnej normy na zistený skutkový stav a súčasne ani nevyhodnotil, akým spôsobom, za použitia ktorých ustanovení mal súd v predmetnej veci najskôr vychádzať. Odvolanie žalovaného neobsahuje konkrétne dôvody, resp. argumentáciu, v čom odvolací dôvod vo vzťahu k napadnutému rozsudku Okresného súdu Senica sp. zn. 7C/1/22019-67 zo dňa 19.11.2019 spočíva, a preto nespĺňa náležitosti dané ust. § 363 CSP.

Na základe uvedeného preto odvolaciemu súdu navrhuje, aby vydal Uznesenie, v znení:

1. „Odvolanie Žalovaného sa odmieta.“

2. „Žalovaný je povinný nahradiť Žalobkyňi trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu.“

Alternatívne, ak by odvolací súd uvážil, že odvolací dôvod bol Žalovaným naplnený, aby vo veci podaného Odvolania rozhodol Rozsudkom v znení:

1. „Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Senica sp. zn. 7C/1/22019-67 zo dňa 19.11.2019 potvrdzuje.“

2. „Žalovaný je povinný nahradiť Žalobkyňi trovy odvolacieho konania.“

11. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu I. inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože rozhodnutie súdu I. inštancie je vecne správne.

12. Podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

K platnému uzavretiu zmluvy o pôžičke, sa osobitná písomná forma nevyžaduje. Pojmovými znakmi zmluvy o pôžičke sú : a) prenechanie vecí na voľné nakladanie, b) druhovo určené veci, c) dočasnosť právneho vzťahu, d) povinnosť vrátiť veci rovnakého druhu a e) obvykle aj doba splatnosti vrátenia pôžičky, čo však nie je podmienka, keď dlžník je povinný pôžičku vrátiť, keď ho o vrátenie veriteľ požiada.

13. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav:

Z výpovede žalobkyne vyplynulo, že sa zoznámili v lete v roku 2015, keď bol žalovaný v rozvodovom konaní, bol rozvedený v októbri 2015 a od marca 2016 začali žiť ako partneri. Nežili v jednej domácnosti, ona žila v T.. Na prelome mesiacov jún a júl 2018 mali plánovanú dovolenku vo Francúzsku. Pred odchodom na dovolenku ju žalovaný žiadal, aby mu požičala 10.000 eur, ktoré súrne potrebuje na zaplatenie odvodov a 2000 euro potrebuje zaplatiť bývalej manželke. Ubezpečil ju, že

keď mu odberatelia zaplatia pohľadávky, peniaze jej vráti. Dňa 26. 6. 2018 išla do banky a poukázala prevodným príkazom na žalovaného účet 10.000 eur. Cez dovolenku jej peniaze neprišli a neprišli jej ani cez následnú dovolenku so synom. Opakovane žiadala žalovaného o vrátenie peňazí . V septembri 2018 na jej povedal, že jej peniaze nevráti, že má iný vzťah. Žalobkyňa tiež uvádzala, že predtým mu tiež požičala 5.000 eur, no tie jej vrátil.

14. Žalovaný naopak tvrdil, že sa nejedná o pôžičku, pretože mu žalobkyňa nepovedala, že mu požičiava peniaze, išlo o bežné fungovanie partnerského spolužitia a bolo to u nich tak, že keď ona potrebovala tak jej peniaze dal, keď on potreboval dala jemu ona zase peniaze. Okrem sumy 10.000 eur mu takto poskytla jedenkrát 5.000 eur, ktoré peniaze dal na sporenie a potom si ich vybral, boli to jeho peniaze. Tvrdil však, že žili spolu tak, že cez víkendy chodil do T. a jeden deň v týždni a náklady vtedy išli všetky od neho, tieto uhrádzal on. Vzťah so žalobkyňou považoval za perspektívny, preto do neho vkladal a jeho vklad do tohto vzťahu predpokladá, že mohol dosiahnuť sumu cca 50.000 € i viac. Navyše poukázal na to, že žalobkyňa takisto zabezpečoval aj rekonštrukciu garáže a teraz od neho pýtajú 7.500 eur. Správanie žalobkyne považuje za správanie proti morálke, bezcharakterné, pretože on žalobkyňu dal podstatne viac ako ona jemu, čo sa týka financií. Keď pochopil, že vzťah nemá perspektívu snažili sa to doriešiť po finančnej stránke, navrhol jej aby si spočítali, koľko do vzťahu vložili a predpokladal, že to vyriešia navzájom. Tvrdil, že v momente, keď došlo k poskytnutiu peňazí nebola reč, že ide o pôžičku, bolo to až potom keď ukončila ich vzťah. Naďalej tvrdil, že z jej strany išlo o dobrovoľné poskytnutie peňazí. Vo svojej výpovedi však na otázku, či je pravda tvrdenie žalobkyne, že jej mal povedať, že ako mu odberatelia zaplatia pohľadávky, že jej peniaze vráti, povedal, že áno bolo to tak, je to pravda. Nakoniec takýmto spôsobom dosvedčil, že mal vrátiť peniaze.

15. Žalovaný nepreukázal, že by peniaze 10.000 eur nebola pôžička, pretože sám dosvedčil, že keď bude mať zaplatené od odberateľov, tak peniaze vráti, bola to konkrétna otázka na neho v priebehu konania. Jednoznačne potom treba preferovať a vyhodnotiť za pravdivé tvrdenie žalobkyne, že sa dostal do finančných problémov z podnikania a tieto peniaze si požičal za týmto účelom. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu I. inštancie, že sa nejedná o zanedbateľnú sumu a neuveril tak obrane žalovaného, že išlo o bežné poskytnutie peňazí bez vrátenia. Tomu nasvedčuje aj priebeh ich vzťahu, ktorý označila žalobkyňa za hektický , ale aj žalovaný za neperspektívny, nebolo preto dôvodom, aby mu poskytovala bezodplatne platbu 10.000 eur ako štandardnú platbu ako financovanie života žalovaného, keď mal takisto vrátiť peniaze aj svojej bývalej manželke. Sám tvrdil , že v závere sa to snažili sa to doriešiť po finančnej stránke, navrhol jej aby si spočítali, koľko do vzťahu vložili a predpokladal, že to vyriešia navzájom. Žalobkyňa očakávala vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov aj z dôvodu, že partnerstvo so žalovaným bolo dlhodobo nestále a hektické, a preto by bolo nelogické, aby v danom čase, pri obojstranných pochybnostiach o partnerskom spolužití, poskytovala žalovanému dobrovoľne finančnú výpomoc v tak vysokej výške, bez toho, aby očakávala ich návratnosť.

16. Z vykonaného dokazovania preto bolo preukázané, že žalobkyňa a žalovaný uzatvorili pôžičku na poskytnutie 10.000 eur žalovanému na základe toho, že v banke žalobkyňa zo svojho účtu IBAN: J XXXX XXXX XXXX XXXX v prospech účtu žalovaného na číslo účtu IBAN: J XXXX XXXX XXXX XXXX na názov príjemcu A. E. zaslala 10.000 eur. Nebolo sporné, že tieto peniaze prevzal žalovaný, nevrátil ich, preto ho vyzvala na vrátenie peňazí predžalobnou výzvou z 13.11.2018 v lehote do 5 dní od doručenia výzvy. Výzvu prevzal 16.11.2018. V danej lehote túto pôžičku zaplatením sumy 10.000 eur nevrátil, tak je v omeškaní v platení peňažnej pohľadávky počnúc 22.11.2018. Žalobkyňa správne mala priznané aj právo požadovať od žalovaného ako dlžníka podľa ust. § 517 ods. 2 OZ úrok z omeškania z dlžnej sumy, keďže ide o omeškanie peňažného dlhu, žiada oprávnené úrok z omeškania vo výške 5 % z dlžnej sumy. Výzva na zaplatenie bola žalovanému doručená už ako bolo uvedené 16.11.2018 a splatnosť nastala po uplynutí 5 dní, 22.11.2018, odkedy bol priznaný úrok z omeškania. Pretože splatnosť nastala po uplynutí 5 dní, to znamená 21.11.2018 a nasledujúci deň 22.11.2018 sa dostal žalovaný do omeškania.

17. Súd I. inštancie správne uviedol, že nemal preukázané bezdôvodné obohatenie žalovaného. Žalobkyňa nepreukázala, že by žalovanému vznikol majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, alebo plnením z neplatného právneho úkonu, alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, alebo mu vznikol majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov v zmysle ust. § 451 OZ. Neexistuje žiadna výzva žalobkyne na vydanie prípadného bezdôvodného obohatenia.

18. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu I. inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP.

19. Žalobkyňa má voči žalovanému podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, pretože bola v odvolacom konaní plne úspešná.

20. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu I. inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde I. inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).